

**Het begon op de
eerste lentedag**
(Miss Adams will be waiting)

Blijspel in twee bedrijven (vier taferelen)

door

ARTHUR LOVEGROVE

Nederlandse bewerking

Otto Plat

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET BEGON OP DE EERSTE LENTEDAG (MISS ADAMS WILL BE WAITING)** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ARTHUR LOVEGROVE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

KAY BRENT

JOHN BROWNE

MAVIS

LOOPJONGEN

BEZOEKER

DECOR:

Het toneel stelt voor de woonkamer van de flat van Kay Brent aan een plein in Kensington. Iets uit het midden naar rechts is een zithoek gegroepeerd, bestaande uit een bank, twee fauteuils en een salontafel, zogenaamd gericht naar de open haard, die zich in de denkbeeldige vierde wand bevindt. Op een kleinere tafel staan een telefoon en een grote vaas met een bont boeket voorjaarsbloemen. Links eerste plan een deur naar de slaapkamer, links derde plan een deur naar de badkamer, midden fond de voordeur. Uiterst rechts een kitchenette van ongeveer 2,5 plan diep, waar wij vanuit de zaal in kijken, door een wand gescheiden van de kamer, met een verbindingsdeur op het tweede plan. Tegen de linkerkant tussen de twee deuren een secretaire met een stoel; daarboven een spiegel. Tegen de rechterkant op het vierde plan een barmebel. In de achterwand rechts van de voordeur een groot raam, dat uitzicht biedt op het plein. De flat is gelegen op de vierde verdieping, waardoor wij van de huizen aan de overkant slechts de daken zien met daarachter enkele hogere gebouwen en de lucht. Het geheel is gezellig ingericht: fleurig, maar niet overdreven, zodat het duidelijk wordt, dat de bewoonster een vrouw met smaak is.

Eerste bedrijf: 1e tafereel: lente
2e tafereel: zomer
Tweede bedrijf: 1e tafereel: herfst
2e tafereel: winter

EERSTE BEDRIJF

1e tafereel

Als het doek opgaat, bevindt zich niemand op het toneel, waar de lenteson vrij spel heeft. Na enkele ogenblikken horen wij stemmen in de hal.

KAY: (*achter*) Voorzichtig, het is hier allemaal even klein.

JOHN: (*achter*) Ja, het gaat wel.

KAY: (*achter*) Als u dit pakje er ook nog even bij kunt nemen, kan ik misschien bij mijn sleutels komen. (*wij horen gerinkel van sleutels en het omdraaien van een sleutel in het slot. De voordeur gaat open en Kay komt op, beladen met pakjes. Zij is een zeer aantrekkelijke vrouw van begin veertig; ze heeft een opgewekt karakter, gevoel voor humor en draagt het hart op de tong*) Nog een geluk, dat de lift het deed. Gewoonlijk laten ze de deur open staan en dan moet ik vier trappen opklimmen... (*loopt naar de bank, gooit haar pakjes neer en trekt haar schoenen uit. Onderwijl is John, eveneens beladen met pakjes, aarzelend in de deuropening verschenen. Hij is een man van omstreeks de vijftig met een alledaags uiterlijk; vriendelijk, een tikje verlegen, maar af en toe doet hij een beetje gewichtig. Zijn stemmige kleding en bolhoed stempelen hem tot iemand die in de 'City' werkzaam is. Kay bezig met de pakjes*) Ik weet werkelijk niet, wat ik had moeten beginnen, als u me niet geholpen had, Sir Galahad!

JOHN: (*nog steeds weifelend in de deuropening*) Daar lijkt ik in de verste verte niet op. Sir Galahad droeg een blinkende wapenrusting. Ik denk niet, dat Ginevra door de knieën zou zijn gegaan voor een bolhoed.

KAY: (*draait zich naar hem om*) O, neem me niet kwalijk. Kom toch binnen. Gooi die rommel maar op de bank.

JOHN: (*duwt met zijn rug de deur dicht en komt naar de bank*) En hij bereed een vurig strijdros! (*legt de pakjes op de bank*)

KAY: Niet zo handig, als je je armen vol pakjes hebt... Die taxi van u was heel wat praktischer. Je hoeft niet per se een blinkende wapenrusting te dragen en een vurig strijdros te berijden om jonkvrouwen te redden uit moeilijke situaties.

JOHN: (*zet, nu hij is verlost van de pakjes, haastig zijn hoed af en onthult een volle hardos, die aan de slapen begint te grijzen*) Het zou wel een enorme indruk maken, denk ik.

KAY: Niet hier op de Brompton Road.

JOHN: Maar je krijgt moeilijkheden met parkeren.

KAY: Daar zegt u zoiets. Kun je een strijdros vastbinden aan een parkeermeter?

JOHN: Ik weet het niet, maar het lijkt me niet onwaarschijnlijk, dat het weggesleept is als je terugkomt. *(beiden lachen)*

KAY: Ik vraag me af, hoeveel ze daar voor zouden rekenen.

JOHN: Wie? De politie? Ik ben bang, dat de hoofdcommissaris er aan te pas zou moeten komen.

KAY: De hoofdcommissaris? Hoezo?

JOHN: Nou, ik denk, dat er voor paarden geen tarief bestaat.

KAY: O? *(lacht)* Juist, ja... *(pauze)*

JOHN: Ik eh... ik moest nu maar gaan. Het was me een genoegen, u van dienst te kunnen zijn. *(naar de voordeur)*

KAY: Ga nog niet weg. *(John draait zich om)*

KAY: Ik bedoel... blijf nog even, dan zet ik een kopje thee. Dat is het minste wat ik terug kan doen.

JOHN: Ik eh...

KAY: Of hebt u haast?

JOHN: *(beslist)* O, nee! Helemaal niet!

KAY: Mooi. Trek uw jas uit, dan zet ik intussen water op. *(Kay gaat naar de keuken, vult een fluitketel met water, schakelt de kookplaat in en zet de ketel op. John trekt zijn overjas uit en kijkt om zich heen naar een plaats om hem op te hangen. Uiteindelijk legt hij hem op de bank onder het raam en deponert zijn hoed er behoedzaam bovenop. Hij kijkt uit het raam het plein over. Kay zet kopjes, schoteltjes, melk en suiker op een dienblad en doet een paar theezakjes in de theepot. Kay vanuit de keuken)* Hoe drinkt u uw thee?

JOHN: O, zoals het uitkomt.

KAY: Bij mij komt ze gewoonlijk uit de theebus.

JOHN: Nou, ik drink ze graag sterk.

KAY: U krijgt het, zoals u het hebben wilt. *(komt de woonkamer in)* Vindt u het uitzicht mooi?

JOHN: Een plein in Kensington... Het is prachtig!

KAY: *(gaat op haar knieën op de bank onder het raam zitten)* Ziet u die boom, die grote, daar?

JOHN: Ja.

KAY: Die is van mij.

JOHN: Van u?

KAY: Ja, maar vertel het niet aan die lui van de gemeente, want die weten het niet.

JOHN: Ik beloof het u.

KAY: U werkt toch niet bij de gemeente, is het wel?

JOHN: Nee.

KAY: O, gelukkig. Ik zit daar 's zomers vaak, het is er zo heerlijk rustig. Dan neem ik mijn tuinstoel mee en ga ik onder mijn boom zitten.

JOHN: Het is een beuk.

KAY: En die daarachter?

JOHN: Dat is een esdoorn.

KAY: Nee maar, dat is knap!

JOHN: Een overblijfsel uit mijn padvinderstijd. Ik had mijn insigne natuurkennis. Ik kan ook allerlei knopen leggen.

KAY: Dan bent u een onmisbaar mens in huis. *(staat op)* Ik zal u even verlossen van uw hoed en uw jas. *(verdwijnt met de hoed en de jas in de slaapkamer; ze laat de deur open staan)*

JOHN: *(nog steeds uit het raam kijkend)* Als ik een plein in Kensington zie, moet ik altijd denken aan 'De straat met de bomen', als u begrijpt, wat ik bedoel... Mijn God! Dat plaatst me natuurlijk wel in een bepaalde periode. U kunt niet begrijpen wat ik bedoel.

KAY: *(in de deuropening van de slaapkamer)* Waarom niet? Ik was gek op 'De straat met de bomen', maar tegenwoordig leest niemand Denis Mackail meer.

JOHN: Nee, waarschijnlijk niet. Hij schreef over aardige mensen.

KAY: 'De bloemententoonstelling'!

JOHN: Nee, hebt u dat gelezen?

KAY: Jaren geleden! Ik zou het dolgraag nog eens willen lezen, maar ik ben het kwijt en ik geloof, dat het niet meer te krijgen is.

JOHN: Ik heb het. Ik wil het u graag lenen. Hoe is het mogelijk...! Iemand ontmoeten die Denis Mackail! gelezen heeft...

KAY: Dat plaatst mij ook in een bepaalde periode.

JOHN: *(hoffelijk)* Ik ben ervan overtuigd, dat u een heel oud exemplaar had.

KAY: Dank u. Erg complimenteus van u, maar ik had het heus zelf gekocht.

JOHN: Het is verscheidene malen herdrukt. *(pauze. De ketel begint te fluiten)*

KAY: Ah! Over vijf minuten hebben we thee. *(snelt naar de keuken. John draait zich om, kijkt de kamer rond, loopt dan naar de salontafel en neemt een tijdschrift op. Onderwijl giet Kay heet water)*

in de theepot, die ze op het dienblad zet. Ze pakt een grote koektrommel van een plank boven de koelkast) Houdt u van appel taart?

JOHN: Daar ben ik dol op.

KAY: Goed. *(opent de trommel)* Jasses! Ik heb alleen nog maar cake.

JOHN: Daar ben ik ook dol op.

KAY: *(steekt haar hoofd om de hoek van de deur)* U bent een makkelijk mens. Waar houdt u eigenlijk niet van?

JOHN: Van kersengebak.

KAY: Ik kook niet! Daar krijg je van die stroeve tanden van. *(glijpt terug de keuken in en zet de cake op het dienblad)*

JOHN: Ik geloof, dat we heel wat gemeen hebben.

KAY: We zijn geestverwanten. Moet je je voorstellen, wat een heerlijk leven we samen hadden kunnen hebben! *(steekt haar hoofd weer om de hoek van de deur)* Samen Denis Mackail lezen en appeltaart eten...

JOHN: Of cake.

KAY: Maar geen kersen gebak...

JOHN: Zeer beslist niet.

KAY: Beslist niet. Als u die pakjes even van de bank haalt, bent u een engel.

JOHN: Ja, natuurt ijk. Maar waar moet ik ze laten?

KAY: O, dat geeft niet. Op de grond is plaats genoeg. *(terug de keuken in)*

JOHN: *(begint de pakjes te verzamelen, aarzelt een ogenblik en besluit dan, ze op te stapelen in een fauteuil)* Wat is dat allemaal?

KAY: Wat is wàt allemaal?

JOHN: Die pakjes.

KAY: O! De roep van de lente. Ik ben naar de uitverkoop geweest.

JOHN: Als ik het zo bekijk, bent u door het dolle heen geraakt. Wat hebt u gekocht?

KAY: Drie jurken, een droom van een hoed, een peignoir en wat ondergoed.

JOHN: O!

KAY: Allemaal koopjes.

JOHN: Waarom denken vrouwen eigenlijk, dat je koopjes kunt halen in de uitverkoop?

KAY: *(op vanuit de keuken met het dienblad)* Asjeblijft.

JOHN: *(haast zich naar haar toe)* Laat mij dat doen... *(neemt het blad over)* Waar wilt u het hebben?

KAY: *(wijst op de salontafel)* Daar!

JOHN: Goed. *(zet op blad op de tafel)*

KAY: Hebt u iets tegen de uitverkoop?

JOHN: Ik ben een man, maar ik vermoed, dat u meer geld uitgeeft dan nodig is. U koopt namelijk dingen die u anders niet zou kopen, omdat u denkt, dat u voordelig uit bent. Als u een prijskaartje ziet 'ván' zoveel vóór 'zoveel'... bent u weerloos.

KAY: Maar dit was werkelijk een spotprijs. *(naar de fauteuil met pakjes, rommelt even in de stapel en haalt er een zak uit)* Moet u eens kijken naar deze droom van een hoed... *(haalt de hoed uit de zak, zet hem op, loopt naar de spiegel en bekijkt kritisch het resultaat)* Asjeblijft! *(blijft roerloos voor de spiegel staan)*

JOHN: En?

KAY: *(draait haar hoofd heen en weer om zich van alle kanten te bekijken)* Vreemd... In de winkel was het echt een dróóm...

JOHN: En nu?

KAY: Nu vind ik hem gewoon afgrijselijk! Wat is er gebeurd op weg van Harrods naar hier?

JOHN: Niets. Het is een koopje.

KAY: *(wil de hoed afzetten)* Het is een...

JOHN: Nee, niet afzetten.

KAY: *(draait zich naar hem om)* Waarom niet?

JOHN: *(staart haar aan)* Hij staat u erg goed. Dat meen ik!

KAY: *(kijkt naar John, dan weer in de spiegel en vervolgens weer naar John)* We mogen dan samen Denis Mackail lezen en appeltaart eten, ik verdom het om die hoed te dragen! Dàt is een misser, Sir Galahad! *(zet de hoed af, gooit hem op een stoel en gaat op de bank zitten)* Melk en suiker?

JOHN: Graag.

KAY: *(schenkt in)* Nou, ga zitten en maak het u gezellig.

JOHN: Dank u. *(gaat naast haar zitten)*

KAY: *(geeft hem een kopje thee)* Neem zelf maar suiker.

JOHN: Dank u.

KAY: En gaat uw gang met de cake.

JOHN: Graag. *(neemt een stuk cake)* Hebt u die zelf gemaakt?

KAY: Ja.

JOHN: *(kauwend)* Erg lekker.

KAY: U doet uw reputatie eer aan, Sir Galahad. Het is belachelijk, maar ik kàn het niet laten om u zo te noemen. Zouden we ons zo langzamerhand niet eens aan elkaar voorstellen?

JOHN: O, neemt u me niet kwalijk. Natuurlijk, u hebt volkomen gelijk. Dat is een schromelijke nalatigheid van mijn kant. *(zet zijn kopje op tafel)* Mijn naam is John Browne.

KAY kijkt hem spottend aan.

JOHN: Ik heet werkelijk John Browne. Ik zal u mijn rijbewijs laten zien. Browne met een lel.

KAY: Die lel is een pak van mijn hart... Dat maakt een enorm verschil. Het geeft er iets eh... iets respectabels aan. Ik ben Kay Brent. *(steekt haar hand uit)* Hoe maakt u het?

JOHN: *(neemt haar hand in de zijne)* Erg prettig om kennis met u te maken. *(zij schudden elkaar plechtig de hand)*

KAY: Zo, nu hebben we voldaan aan de wetten van de conventie en ons keurig aan elkaar voorgesteld. Dan moeten we nu over het weer praten.

JOHN: Het is een mooie dag vandaag.

KAY: De eerste dag van de lente. In de lente worden jonge mannen verliefd... Neem nog een stukje cake!

JOHN: Dank u. *(neemt nog een stuk cake)* Neem me niet kwalijk, dat ik het vraag, maar bent u eh... eh...

KAY: Getrouwd?

JOHN: Ja.

KAY: Nee!

JOHN: O!

KAY: Gescheiden.

JOHN: Gescheiden?

KAY: Ja. Dus u hoeft u geen zorgen te maken, dat u oog in oog komt te staan met een briesende echtgenoot. U kunt in alle rust uw cake opeten.

JOHN: Daar was ik niet bang voor.

KAY: Dat had u eigenlijk wèl moeten zijn, of brengt u vaak vreemde vrouwen thuis? Tijdens de uitverkoop zit u in een taxi op de loer en als u een vrouw ziet zwoegen met een berg pakjes, biedt u haar hoffelijk aan, gebruik te maken van uw taxi.

JOHN: *(ontzet)* Goeie hemel, nee! Ik heb dit nog nooit eerder gedaan. Er was blijkbaar geen enkele taxi meer vrij en u zag er zo hulpeloos uit... Het was een impuls.

KAY: Een geluk voor u, dat ik zo dichtbij woon. Door uw impulsiviteit had u in een of andere buitenwijk terecht kunnen komen.

JOHN: Daar heb ik geen moment bij stil gestaan.

KAY: En misschien geen thee met cake, een jaloerse echtgenoot die een verklaring eist en een kolossaal bedrag op de meter. U moet voorzichtig zijn met die impulsen!

JOHN: Maar ik heb het nog nooit eerder gedaan!

KAY: De eerste lentedag. Er zit iets in de lucht vandaag.

JOHN: Dat geloof ik niet. Ik weet zelf niet, waarom ik het gedaan heb. Ik weet het werkelijk niet.

KAY: Denk er dan maar niet meer aan. U hebt me toch al opgezadeld met een enorm schuldcomplex.

JOHN: O, neem me niet kwalijk. Dat was niet mijn bedoeling... Ziet u, ik zat in die taxi...

KAY: ...en ik stond op het trottoir.

JOHN: ...en... nu we het daar toch over hebben... U kende me helemaal niet. Waarom bent u dan bij mij ingestapt?

KAY: Omdat mijn voeten pijn deden en ik niet alles kon dragen.

JOHN: Vond u het niet een beetje riskant?

KAY: Riskant? Hoezo?

JOHN: Nou ja eh... Veronderstel, dat ik eh... Nou ja...

KAY: Wat? Om drie uur in de middag op de Brompton Road, in een taxi, met de chauffeur vóór ons?

JOHN: Nou ja...

KAY: U met uw bolhoed op en met een stapel pakjes tussen ons in?

JOHN: *(in verwarring gebracht)* Ja, het klinkt een beetje dwaas, geloof ik. Maar ik ben heel blij, dat u mijn aanbod geaccepteerd hebt.

KAY: Zou u dat ook gezegd hebben, als ik in een buitenwijk had gewoond in plaats van hier in Kensington?

JOHN: Zelfs als u in een buitenwijk had gewoond.

KAY: Leugenaar!

JOHN: Nee, ik meen het.

KAY: Ja. Dat heeft natuurlijk óók te maken met het insigne natuurkennis en het leggen van knopen. Het spijt me, dat klinkt erg onaardig, maar ik bedoel het niet zo. Natuurlijk geloof ik u. Ik heb geen keus, anders zou ik woedend moeten zijn.

JOHN: Ik méén het. *(plotseling)* Dat is zo merkwaardig van vrouwen... Ze geloven, wat ze willen geloven... *(kijkt Kay aan en vervolgt dan snel)* Al s u begrijpt, wat ik bedoel!

KAY: *(met een klokkende lach)* En het is zo merkwaardig van mannen... dat ze niets liever willen... Bent u getrouwd?

JOHN: Ja.

KAY: *(met bewondering)* U bent onvoorstelbaar eerlijk! De meeste mannen zouden nee gezegd hebben.

JOHN: En had u me dan geloofd?
KAY: Nee!
JOHN: Waarom niet?
KAY: Nog een kopje thee?
JOHN: Graag. (*Kay neemt zijn kopje en schenkt in*) U hebt mijn vraag niet beantwoord.
KAY: U ziet er getrouwd uit.
JOHN: Hoe zie ik er dan uit?
KAY: Gewoon getrouwd.
JOHN: Een soort etiket?
KAY: Nee, een bepaald eh... nou ja, je ziet het. Ik kan het niet uitleggen, maar een vrouw ziet het direct.
JOHN: Hoe?
KAY: Een kwestie van ervaring.
JOHN: Van de vrouw, of van de man?
KAY: Van allebei! Een vrijgezel is attent tegenover een vrouw, maar niet t  attent... Een getrouwde man is tegenover een andere vrouw net een tikkeltje voorkomender, als u begrijpt, wat ik bedoel.
JOHN: Nee, ik begrijp het niet!
KAY: Iedere vrouw weet het. Vraag het maar aan uw vrouw.
JOHN: Dat kan ik mijn vrouw moeilijk vragen. In ieder geval weet zij het niet.
KAY: Dat is nou zo merkwaardig van getrouwde mannen. Ze gaan er altijd van uit, dat hun vrouw niets weet van andere mannen.
JOHN: Mijn vrouw...
KAY: En bederf nou niet alles door me te willen wijsmaken, dat uw vrouw anders is.
JOHN: Dat was niet mijn bedoeling.
KAY: Ja, toch...
JOHN: (*na een pauze*) Ja, toch wel, geloof ik.
KAY: (*staat op*) Ik ben heel erg blij, dat u niet komt aandragen met de afgezaagde confidentie, dat uw vrouw u niet begrijpt.
JOHN: Dat spreekt vanzelf! (*haalt een sigarettenkoker uit zijn zak en biedt Kay een sigaret aan*) Rookt u?
KAY: Jammer genoeg, ja. (*Kay neemt een sigaret, John geeft haar vuur en steekt de koker en de aansteker weer in zijn zak*) Rookt u niet?
JOHN: Nee. Tenminste, geen sigaretten. Een enkele keer rook ik een sigaar, maar alleen bij een zeer speciale gelegenheid.
KAY: Waarom hebt u dan sigaretten bij u?

JOHN: De meeste van mijn zakenrelaties roken. Heeft uw man wel eens tegen u gezegd, dat u hem niet begreep?

KAY: O, heel vaak.

JOHN: En was dat zo?

KAY: Ik begreep hem maar al te goed! Vermoedelijk zijn we daarom gescheiden. De gerechtshoven puilen uit van de vrouwen die hun onbegrepen echtgenoten te goed begrijpen.

JOHN: Hoe lang bent u nu gescheiden?

KAY: Zeven jaar. En ik ben vijftien jaar getrouwd geweest.

JOHN: Dat is een hele tijd.

KAY: Eigenlijk niet. Er bestaan gouden en diamanten huwelijken, weet u? Hoe lang bent u getrouwd?

JOHN: Twintig jaar.

KAY: En bent u gelukkig?

JOHN: Ja... ja... Ik geloof van wel.

KAY: Hoe zo? Weet u het niet zeker?

JOHN: Natuurlijk wel.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto